

Ἡ θεραπεία τῆς συγκυπτούσης. (Λουκ.13,10 —17) (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡ θεραπεία αὕτη ἐγένετο ὡς ἐξῆς: Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ὁ Κύριος «ἦν διδάσκων ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς Σάββασι». Κάποιο Σάββατον ὁ Κύριος ἐδίδασκεν εἰς κάποιαν Συναγωγὴν «Ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ». Αἰφνιδίως ἐμφανίζεται μία γυναῖκα ἀσθενῆς ἐπὶ 18 ἔτη, τῆς ὁποίας ἡ νόσος προήρχετο ἐκ δαιμονικῆς ἐνεργείας. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο εὐσεβής, διότι παρὰ τὴν νόσον τῆς μετέβη εἰς τὴν Συναγωγὴν, ἵνα ἀκούσῃ τὸν Θεῖον λόγον. Αὕτη «ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές». Ἔπασχε δηλαδὴ ἐκ ραχιτικῆς τινος νόσου, ἦτο κεκυφύια τὸν κορμόν, μὴ δυναμένη νὰ ἀνακύψῃ οὐδόλως τὴν κεφαλὴν ἄνω ἦτο διπλωμένη εἰς τὰ δύο ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη.

«Ἰδὼν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς» εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτὴν καὶ ἄνευ παρακλήσεώς της ἀμείβει τὴν εὐσέβειάν της, διότι παρ' ὅλην τὴν παραμορφωτικὴν νόσον δὲν ἀπουσιάζει τῆς συναγωγῆς «προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ» τὴν ἐκάλεσε καὶ τῆς εἶπε «γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου» ἔσο ἐλευθέρα ἐκ τῆς νόσου. «Καὶ ἀπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας» ἀκούμπησε τὰς χεῖρας Του εἰς αὐτὴν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς συγκυπτύσεως καὶ εἰς δήλωσιν, ὅτι ἡ θεραπεία προήρχετο ἐκ τῶν παναχράντων χειρῶν Του.

«Καὶ παραχρῆμα» ἀμέσως «ἀνωρθώθη» ἐσηκώθη «καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν». Θεραπευθεῖσα δηλαδὴ αὕτη, ἀνακύψασα καὶ ἰδοῦσα τὸν Χριστὸν πρῶτον δοξάζει τὸν Θεὸν διὰ τὴν θεραπείαν της.

Ὁ Ἀρχισυνάγωγος, πλήρης Φαρισαϊκῶν προλήψεων, ἀγανακτεῖ ἀπὸ φθόνου διὰ τὴν θεραπείαν ταύτην κατὰ τὸ Σάββατον καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἀπ' εὐθείας λέγει πρὸς τὸν λαὸν πομπωδῶς καὶ ἀνοήτως «Ἐξ ἡμέραι εἰσὶν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι, θεραπεύεσθε καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου». Ἐξ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος εἶναι ἐργάσιμοι. Κατ' αὐτὰς γίνονται καὶ θεραπείαι. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἀπαγορεύεται ἡ θεραπεία. Ἐγινε ὅμως! Εἶχε τὴν ἀπαίτησιν οὗτος ἀπὸ τὴν γυναῖκα νὰ ἀναβάλη τὴν ἀνόρθωσίν της διὰ τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν, ἐπειδὴ ἦτο ἀργία!

Ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος καὶ εἶπεν «ὑποκριτὰ, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον» κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ὁ Ἑβραῖος δὲν λύει τὸ βόδι του ἢ τὸ γαῖδούρι του «ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγῶν» καὶ ὁδηγῶν αὐτὸ εἰς τὴν βρύσην «ποτίζει αὐτό; ταύτην δὲ θυγατέρα Ἀβραὰμ οὔσαν» αὐτὴ ἡ ὁποία εἶναι ἄνθρωπος καὶ Ἑβραία, ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, «ἦν ἔδησεν ὁ Σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη» τὴν ὁποίαν διὰ νόσου ἔδεσεν ὁ Σατανᾶς 18 ἔτη, «οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῆ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου;» δὲν ἔπρεπε νὰ λυθῆ τῆς νόσου ἐκ δαιμονικῆς ἐνεργείας κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου; Ὁ Κύριος ὀνομάζει τὸν Ἄρχοντα τῆς Συναγωγῆς ὑποκριτὴν, διότι εἰς μὲν τὰ χεῖλη εἶχε τὴν εὐσέβειαν εἰς δὲ τὴν καρδίαν τὸν φθόνον. Ὁ Νόμος ἐπέτρεπε τὸ λύσιμον καὶ πότισμα τῶν ζώων κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Τὸ μέγεθος τοῦ συλλογισμοῦ τοῦ Κυρίου ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς ὑποκρισίας καὶ τοῦ φθόνου τῶν Φαρισαίων ἀφ' ἑτέρου φαίνεται ἐκ τῶν ἀντιθέσεων ὡς ἐξῆς: Κόρη Ἀβραὰμ ἡ μὲν, ζῶον ἄλογον τὸ δέ! Δέσιμον τῆς μὲν ἦτο ἀσθένεια φρικτὴ, δέσιμον τοῦ ζώου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου διὰ σχοινίου! Ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη ἡ μὲν δεμένη εἰς τὴν ἀσθένειαν, οὔτε μίαν ἡμέραν τὸ ζῶον δεμένον! Καὶ ὅμως διὰ τὸ ζῶον παρεβαίνετο ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου διὰ νὰ ποτισθῆ!

«Καὶ ταῦτα λέγοντος Αὐτοῦ κατησχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι Αὐτῷ καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' Αὐτοῦ». Ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸν λαὸν ὑπῆρξε τεραστία καὶ εἰς τὰς δύο μερίδας ἐχθρικὰς καὶ φιλικὰς πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ οἱ μὲν ἐχθρικῶς διακείμενοι ἔμειναν βωβοὶ ἀπὸ ἐντροπῆν, οἱ δὲ φιλικῶς διακείμενοι ἦσαν πλήρεις χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ.

Θέμα: Περὶ Κατακρίσεως

Ὁ Κύριος θεραπεύει τὴν συγκύπτουσαν. Ὁ Ἀρχισυναγωγὸς ὅμως τὴν ἀγαθοεργίαν ταύτην τοῦ Κυρίου θεωρήσας ὡς ἁμαρτίαν κατακρίνει Αὐτόν. Θέλων δὲ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κατάκρισίν του ταύτην καταφεύγει εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. «Ἐξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι...» καὶ ἔτσι δικαιολογεῖ τὴν κατάκρισίν του. Ὁ Κύριος θέλων νὰ θεραπεύσῃ τὴν κατάκρισιν τοῦ Ἀρχισυναγωγοῦ δὲν ὀμιλεῖ ὀπισθεν τοῦ Ἀρχισυναγωγοῦ, ἀλλὰ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἀποκαλύπτων τὴν κακίαν του διὰ τοῦ «ὑποκριτὰ» καὶ ἀνατρέπων τὴν δικαιολογίαν τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου διὰ ἄλλων Γραφικῶν χωρίων συνιστώντων τὴν διὰ λόγους ἀνάγκης εἰς τινὰς περιστάσεις κατάργησιν τῆς ἀργίας ταύτης.

Ἔχομεν ἐπομένως ἐνώπιόν μας τὸν Ἀρχισυναγωγὸν κατακρίνοντα καὶ τὸν Κύριον ἐλέγχοντα αὐτόν. Ἔχομεν τὸν Ἀρχισυναγωγὸν διαπομπεύοντα τὴν θεραπείαν τοῦ Κυρίου καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ θύματός του, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀποκαλύπτοντα τὴν κακίαν αὐτοῦ. Συνεπῶς δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ κατακρίσεως ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας τὸν πρῶτον, τὸν Ἀρχισυναγωγὸν, περὶ θεραπείας ταύτης ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας τὸν

δεύτερον, τὸν Ἰησοῦν, τὸν Σωτῆρα.

Α΄. Κατάκρισις: Κατάκρισις εἶναι ἡ ἐν ἀπουσίᾳ τινὸς διαπόμπευσις τῶν κατὰ τὴν γνώμην μας κακιῶν του. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι πάντες ἔχομεν τὰς ἀσθενεῖς μας πλευράς, τὰ σφάλματά μας καὶ ἡ κρίσις εἶναι αὐτόματος λειτουργία τοῦ μυαλοῦ μας. Ἐπομένως ἡ κατάκρισις φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως θεμιτή. Ἄν δὲ λάβωμεν ὑπὲρ ὅσιν μας, ὅτι εἴμεθα κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ κρίνοντος τὸν κόσμον, θέλει φανῆ, ὅτι καὶ ἡμεῖς ὡς κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ κρίνωμεν.

Βεβαίως τὸ δικαίωμα καὶ ἡ ἰκανότης νὰ κρίνωμεν μίαν πράξιν, ἂν εἶναι καλὴ ἢ κακὴ, εἶναι δῶρον Θεοῦ, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ γίνωμεν ἐνάρετοι, διότι θὰ ἀποφεύγωμεν τὸ κακὸν καὶ θὰ πράττωμεν τὸ καλόν. Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως τοῦ νὰ χωρίζωμεν μίαν πράξιν καλὴν ἀπὸ τὴν κακὴν μέχρι τοῦ σημείου νὰ διαπομπεύωμεν τὸν πράττοντα ὑπάρχει μεγάλη διαφορά. Ἡ κατάκρισις, ἡ διαπόμπευσις τῶν κακιῶν τοῦ ἄλλου δὲν εἶναι μόνον δημοσίευσις τῶν κακιῶν τούτου, ἀλλὰ ἔκφρασις καὶ τῆς ἰδικῆς μας κακίας, εἶναι ἐμπάθεια! Τότε ἡ γλῶσσα τοῦ κατακρίνοντος γίνεται «πῦρ καὶ ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας», κατὰ τὸν Ἀπόστολον Ἰάκωβον.

Ὁ Ἀρχισυνάγωγος κατακρίνει τὸν Ἰησοῦν ὄχι κατὰ πρόσωπον, ἀλλὰ ὀπισθεν «τῷ ὄχλῳ» ὅπως λέγει ὁ Εὐαγγελιστής. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ κατάκρισις γίνεται ὀπισθεν τοῦ κατακρινομένου. Ἡ κατάκρισις εἶναι πολύμορφος, εὐκόλος καὶ δικαιολογήσιμος.

Ἡ κατακρίνουσα γλῶσσα εἶναι πολύμορφος, διότι εἶναι πλήρης πάσης κακίας. Καὶ πράγματι. Ἡ γλῶσσα εἶναι φωτιά· Ἡ φωτιά, ὅ,τι δὲν δύναται νὰ κάψῃ, τὸ μαυρίζει. Τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ἡ γλῶσσα, ἡ ὁποία κατακρίνει. Ἡ κατάκρισις εἶναι μῖσος, τὸ ὁποῖον σκορπίζει τὴν χολὴν τῆς καρδίας, εἰς τὰ λόγια ὄλων, εἶναι χαμερπῆς ζηλοτυπία, ἡ ὁποία πληγωμένη ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ ἄλλου, μεταβάλλει αὐτὰ εἰς ψεγάδια, εἶναι ἀπεχθὴς διπροσωπία, ἡ ὁποία ἐνῶ ἔμπροσθεν ἐπαινεῖ, ὀπισθεν ξεσχίζει. Ἡ κατάκρισις εἶναι ἐλαφρότης ἀνυπόφορος μὴ δυναμένη νὰ περιορίσῃ τὰ λόγια τῆς, βαρβαρότης, διότι δυσφημεῖ ἀπόντας. Ἡ κατάκρισις εἶναι ἀδικία, διότι ἀφαιρεῖ τὸ πολυτιμότερον ἀγαθόν, τὴν ὑπόληψιν, εἶναι τυφλότης, διότι δὲν βλέπει τὰ ἴδια σφάλματα. Οἱ ἔπαινοί τῆς εἶναι δηλητήριο καὶ ἡ σιωπὴ τῆς φαρμάκι! Ἴδου ἡ πολυμορφία τοῦ κακοῦ τούτου τῆς κατακρίσεως.

Ἀλλὰ τὸ κακόν τῆς κατακρίσεως αὐξάνει μὲ τὴν εὐκολίαν ποὺ γίνεται καὶ διαδίδεται. Εἰς ἓνα μόνον ἔμπιστόν σου ἀπεκάλυψας σὺ καὶ ἓνα μόνον ἀμάρτημα τοῦ πλησίον σου. Ὁ ἔμπιστός σου εὐρῆκε ἄλλον ἔμπιστον ἰδικόν του καὶ φανεῖς ἀδιάκριτος ὅπως καὶ σὺ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀμάρτημα εἰς δευτέραν ἔκδοσιν ἐπηυξημένην δι' ἀτομικῶν σχολίων, τὰ ὁποῖα ἤντησε ἐκ τοῦ πάθους του, τοῦ

συμφέροντός του. Ὁ ἰδικός σου ἔμπιστος θὰ ἔχη τὸν ἰδικόν του ἔμπιστον, ἐκεῖνος πάλιν τὸν γνωστόν, συγγενῆ καὶ φανερώς ἢ ὑπὸ τύπον ἐχεμυθείας θὰ ἀνακοινώσῃ εἰς αὐτὸν τὸ κακὸν καὶ ἔτσι τὸ κακὸν ἀπλώνεται. Ὅμοιάζει σὰν μία σπίθα, σὰν ἓνα σπίρτο κατ' ἀρχάς, τὸ ὁποῖον ἄναψε καὶ ἀργότερα μεταβάλλεται εἰς πυρκαϊᾶν καὶ καίει δάση καὶ χωριά. Ὅμοιάζει σὰν ἓνα ρυάκιον κατ' ἀρχάς, τὸ ὁποῖον δεχόμενον καθ' ὁδὸν τὰ νερὰ ἄλλων ρυακίων, γίνεται σιγὰ — σιγὰ ποτάμι ὀρμητικόν, τὸ ὁποῖον κατακλύζει πόλεις καὶ χωριά. Τὸ ἴδιον εἶναι καὶ ἡ κατάκρισις.

Κατ' ἀρχάς μία ἀστειότης, μία ἐπιπολαιότης, μία ἀπλῆ ὑπόθεσις, μία ἀπλῆ σκέψις, ἓνας ἐλαφρὸς λόγος. Κατόπιν γίνεται κραυγὴ, κατάρα, θέμα πάντων, ὑπόθεσις γενική. Ὡστε τὸ ἓνα ἀμάρτημα ἔγινε πολλά, ὁ ἓνας σὺ ἔγιναν πολλοί. Πηγὴ ὄλων αὐτῶν; Ἡ ἀδιακρισία σου καὶ ἡ εὐκολία τοῦ κακοῦ τούτου!

Ἀλλὰ τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ τούτου δὲν φαίνεται μόνον ἐκ τῆς πολυμορφίας καὶ εὐκολίας του ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς δ ι κ α ι ο λ ο γ ί α ς. Λέγουν οἱ κατακρίνοντες δικαιολογούμενοι. Δὲν μιλοῦμεν περὶ μεγάλων ἀμαρτημάτων, ἀλλὰ περὶ μικρῶν, ὄχι διὰ νὰ σκοτώσωμέν τινα, ἀλλὰ διὰ νὰ περάσωμεν τὴν ὥραν, νὰ γελάσωμεν, νὰ διασκεδάσωμεν. Δὲν ἔχομεν, λέγουν, κακὴν διάθεσιν. Μὲ τὴν δικαιολογίαν αὐτὴν αὐξάνουν τὰ παραγεμίσματα, μεγαλοποιοῦν τὸ κακόν. Πῶς; Μὲ μορφασμούς, χειρονομίας, μειδιάματα, ὑπομειδιάματα, ἱστορίας φιλοτεχνημένας ἐπὶ παραγγελίᾳ, ὥστε νὰ ἀρέσουν. Κάμνουν νύξεις διὰ νὰ ἀνοίξωσι περισσότερον τὸ πνεῦμα τοῦ ἄλλου σὲ χίλιες δύο ὑπόνοιες, σιωπῶσιν διὰ νὰ τὸν ἀφίσωσιν νὰ ἐννοήσῃ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι θέλουν νὰ εἴπωσιν. Ἴδου τὸ κακόν της κατακρίσεως. Ἴδου ἡ πολυμορφία, ἡ εὐκολία, ἡ δικαιολογία. Πῶς θὰ θεραπευθῇ τὸ κακὸν τοῦτο;

Ἡ Θεραπεία. Ὁ Κύριος, ὁ ἔνσαρκος λόγος, ἤλεγξε τὸν Ἀρχισυνάγωγον ἀποκαλύψας εἰς αὐτὸν τὴν κρυμμένην κακίαν του καὶ ἀνατρέψας τὸ δικαιολογητικὸν ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐπιχείρημα τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου. Καὶ ἡμεῖς, ἂν ἐπιθυμῶμεν νὰ θεραπευθῶμεν ἐκ τοῦ κακοῦ τῆς κατακρίσεως, ἄς τεθῶμεν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Προφορικοῦ καὶ Γραπτοῦ λόγου τοῦ Κυρίου καὶ ἄς ἐλέγξωμεν τὴν κακίαν τῆς κατακρίσεως εἰς τὸ σαθρὸν τῶν δικαιολογιῶν.

Τὸ σαθρὸν τῶν δικαιολογιῶν: Λέγεις ὅτι ὀμιλεῖς περὶ μικρῶν ἀμαρτημάτων. Ἀπάντησις: Δὲν γνωρίζεις ὅτι ὅσο μικρότερα εἶναι τὰ σφάλματα τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὰ ὁποῖα κατακρίνεις, τόσον πονηρότερος εἶσαι, διότι δείχνεις μὲ αὐτὸ ὅτι τίποτα δὲν σοῦ διαφεύγει; Ὅ,τι κατακρίνεις σὺ τοὺς ἄλλους, εἶναι μηδαμινόν, ὅ,τι μηδαμινὸν ἰδικόν σου κατακρίνουν οἱ ἄλλοι, εἶναι ἀνυπόφορον. Λέγεις ὅτι κατακρίνεις διὰ νὰ γελάσῃς, διασκεδάσῃς. Ἀπάντησις: Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ σκληρὴ χαρὰ, ἡ ὁποία στάζει φαρμάκι εἰς τοὺς ἄλλους καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου; Λέγεις ὅτι ἡ πρόθεσίς σου εἶναι ἀγνή. Ἀπάντησις: Πῶς εἶναι δυνατὸν ἡ καρδιά σου νὰ εἶναι ἀγνή, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ χεῖλη σου

στάζουν δηλητήριο; Λέγεις ότι κουτσομπολεύεις, διὰ νὰ σκοτώσης τὴν ὥραν. Ὅχι. Σκοτώνεις τὴν πολύτιμην ὥραν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀδελφόν σου. Οἱ υἱοὶ τοῦ Νῶε ἐτιμωρήθησαν, διότι δὲν ἐσκέπασαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρός των, ὅταν ἐκεῖνος ἐμέθυσε. Πόσον θὰ τιμωρηθῶμεν ἡμεῖς, ὅχι ὅταν δὲν σκεπάζωμεν τὴν γύμνωσιν τοῦ ἀδελφοῦ μας, ἀλλὰ ὅταν διὰ τῆς κατακρίσεως ξεσκεπάζωμεν τὴν ψυχικὴν του γυμνότητα;

Ἀλλὰ θὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι ἄλλο. Ὅλας αὐτὰς τὰς δικαιολογίας θὰ τὰς ἐθεώρεις ὡς σοβαρὰς ὅχι ὅταν σὺ ἐνεργῆς τὴν κατάκρισιν, ἀλλὰ ὅταν γίνεσαι θῦμα κατακρίσεως, ὅταν κατακρίνεσαι; Ὅταν μάθης, δηλαδή, ὅτι ἄλλοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰς ἀσθενεῖς σου πλευρὰς διὰ νὰ γελάσουν ἐπιπολαίως πῶς δὲν θὰ ἀγανακτήσης; Ἀσφαλῶς. Διατί δὲν σέβεσαι τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἄλλου; Ἴδου ἐπομένως τὸ σαθρὸν τῶν δικαιολογιῶν σου.

Τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ. Δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἐπανορθωθῆ τὸ γενόμενον κακόν. Ἐσπειρες εἰς τοὺς ἀνέμους. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιμαζέψης τὸ σπαρὲν κακόν, διότι τοῦτο ἐμεγάλωσε καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια σου. Μεγάλωσε διὰ τῶν διαφορῶν ἐκδόσεων, τὰς ὁποίας θὰ ἔχη διερχόμενον ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ ἀπὸ τὰ χέρια σου, διότι δὲν σοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ συναντήσης τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα περιῆλθε, ὥστε νὰ διορθώνης τὰς ἐξογκώσεις τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξεστόμισες. Πῶς θὰ περιμαζέψης τὰς κατὰ τῶν ἄλλων κατακρίσεις σου; Τρόπος θεραπείας τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον κατακρίνεις δὲν εἶναι τὸ κουτσομπολιό, ἀλλὰ εἷς τινὰς περιστάσεις ὁ ἔλεγχος. Ὁ ἔλεγχος διαφέρει τῆς κατακρίσεως, διότι γίνεται ἐνώπιον τοῦ πταίσαντος ἀδελφοῦ καὶ πρὸς διόρθωσιν αὐτοῦ. Ἐνῶ ἡ κατάκρισις γίνεται ὀπισθεν καὶ ἄνευ ὠφελείας.

Εἶναι γνωστὸν τὸ ἀπλοῦν παράδειγμα τῆς ὄρνιθος, τὸ ὁποῖον ἀνέφερε Πνευματικὸς πρὸς τινὰ ἐξομολογούμενον, ὁ ὁποῖος ἐδικαιολογεῖτο διὰ τὰς κατακρίσεις του. Κάποιος δηλαδή ἐξομολογούμενος ἐδικαιολόγει εἰς τὸν Πνευματικόν του τὴν κατάκρισίν του, ὅτι αὕτη δὲν ἔχει σημασίαν. Ὁ Πνευματικὸς τοῦ ἀπήντησε: Λάβε μίαν ὄρνιθα καὶ βαδίζων ἀπὸ ἐνὸς χωρίου εἰς ἄλλον ἀνὰ ἑκατὸν μέτρα ἀπόσπα, σκόρπιζε ἀνὰ ἕνα πτερὸν τῆς ὄρνιθος. Ὅταν φθάσης εἰς τὸ χωρίον σου, ἐπίστρεψε, εὐρὲ τὰ πτερὰ καὶ θέσε αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν των. Ὁ ἐξομολογούμενος ἀπαντᾷ: Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, διότι τὰ πτερὰ ἐξηφάνισεν ὁ ἄνεμος. Καὶ ὁ Πνευματικὸς λέγει: τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν κατάκρισιν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιμαζεύσης, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐσκόρπισες. Ἄς προσέχωμεν λοιπὸν τὴν κατάκρισιν.

Πηγή: agiazoni.gr